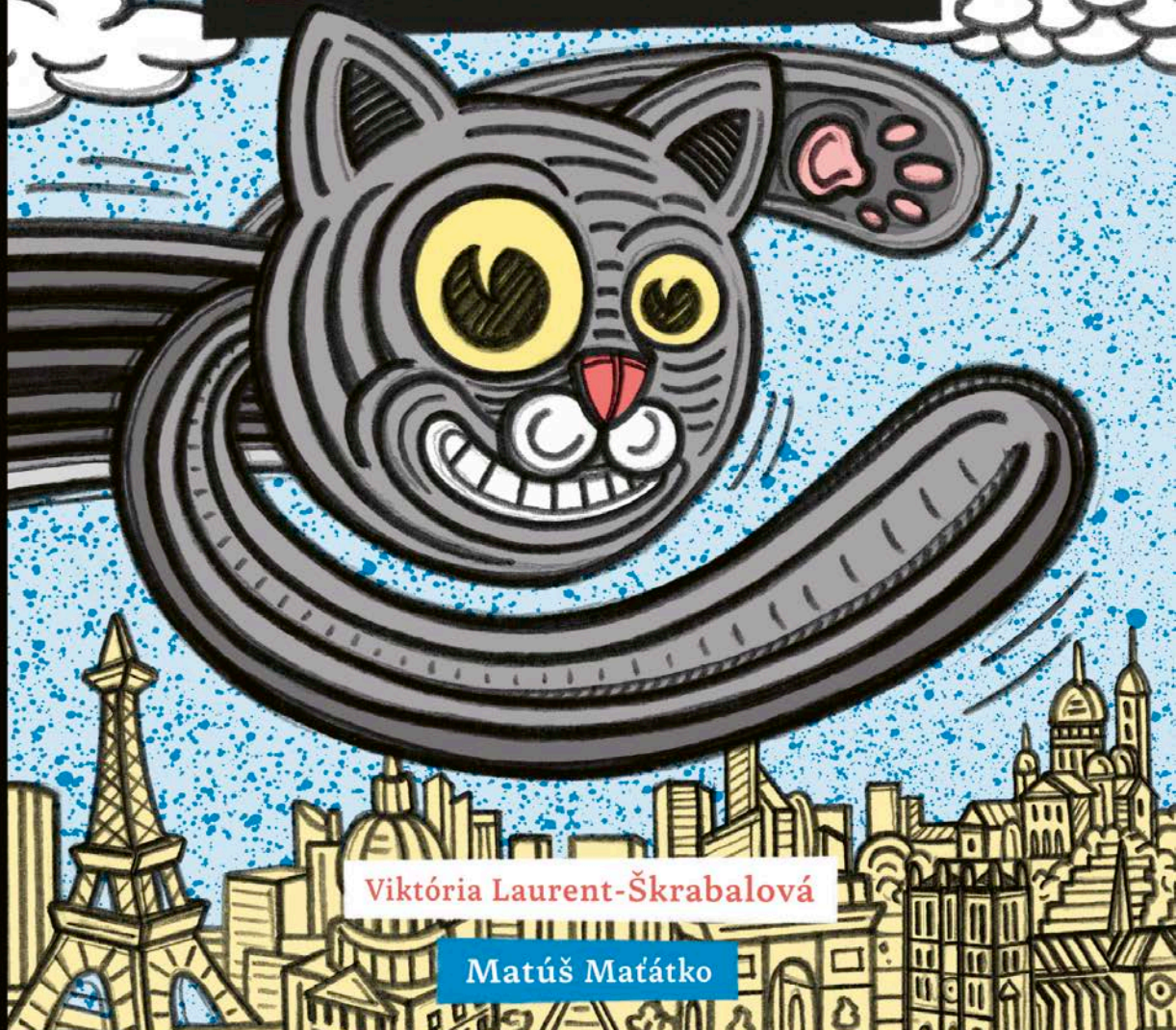


# KOCÚR

## KTORÝ CHCEL BYŤ

# DRAKOM



Viktória Laurent-Škrabalová

Matúš Maťátko



**KOCÚR**  
**KTORÝ CHCEL BYŤ**  
**DRAKOM**

Viktória Laurent-Škrabalová

Ilustroval Matúš Maátka

**Elist**.sk  
Vydavateľstvo





olám sa Tigrík Von Zucchini (čítaj Fon Cukini, keďže je to nemeckého pôvodu) alebo Tigrík Cukina. Von Zucchini mi prischlo kvôli tomu, že milujem varenú cukinu. Je pravda, že chutnejšia by bola ugrilovaná na vlastnom plameni, ale nešťastnou zhodou okolností som kocúrom. Nešťastnou veru, pretože pochádzam z rodiny drakov. Majestátnych, obávaných, elegantných, záhadných drakov. Ja však nedokážem ani chrliť oheň (niežeby som sa o to snažil... ale výsledkom je smiešne prskanie), ani lietať (pokusy radšej ani nespomínam).

Napriek tomu, že som francúzskym kocúrom, pomenovali ma Tigrík. Dôvod je jednoduchý. Moja pani je Slovenka. Vlastne, nemal by som vraviť, že je mojou paňou, pretože pánom v byte som ja. Upresním teda, že je mojou obľúbenou spolubývajúcou.

Kedysi som žil v Paríži na ulici. My, mačky, máme krátku pamäť a na svoj pouličný život si zvyčajne nespomíname. Isté je, že ma akási dobročinná organizácia dala

vykastrovať. To znamená, že v mojom meštaku nie sú gulky a nemôžem teda splodiť mačiatka. Ušetrím ich sklamaniam z skutočnosti, že nebudú drakmi.

Z ulice si pamätám niečo navyše. Snažil som sa vyhýbať bitkám, do ktorých sa bandy kocúrov často púšťali. Dajte mačky s rozličným charakterom dokopy a vznikne výbušný koktejl. Chránil som si nezvyčajný kožušok. Nie je totižto tigrový, ale mramorovaný. Prelínajú sa na ňom rôzne vzory. Mäsitej potravy sa dalo ulapiť na každom kroku. Myšky a potkany sa na niektorých miestach bezstarostne promenádovali. Teda, kým tam nevtrhla mačka. Niekedy nám starké zo štvrte nosili zvyšky. Neohrňal som nad nimi ňufák, aj keď neboli najčerstvejšie. Išlo predsa o prežitie!

Mladá veterinárka, ktorá na mňa natrafila, mala šťastie, že mi zavoňala. Inak by som sa nenechal chytiť. Odniesla ma na zvieraciu kliniku, kde ma našla Viki. Hodil som na ňu tigríkovský, melancholický pohľad a bola labka v rukáve. Zalúbila sa do dospelého kocúra a hlasné pišťanie mačiatok si nevšímala. Tie boli už všetky adoptované. Na druhý deň som sa niesol k nej domov.







# ŤAŽKÉ ZAČIATKY S ĽUĎMI

Viki nebýva sama. Má spolubývajúceho, Alaina. Je u nás stále nasáčkovaný a otravuje vzduch. Kvôli nemu trávim noci pri Vikiných nohách. Raz som si pomýlil stranu a vtedy ma skopol z postele pri obracaní sa na druhý bok. Vraj o ničom nevedel, lebo spal. Kto mu uverí?! Najlepšie sa cítim, keď nie je doma. Vtedy si usteliem vedľa Viki. Hladká ma tak dlho, až takmer zabudnem na svoj dračí pôvod. Natriasam sa, vrtím, pradiem, naťahujem pazúriky. Nakoniec sa hodím nabok a zaspím.

Spočiatku spolubývanie nebolo jednoduché. Som od prírody zvedavý tvor. Stačilo otvoriť dvere do skrine, na balkón, šuflík a púšťal som sa do kontroly. Ani jeden kút, otvor, roh, mi neunikol. Lenže Alain nedával pozor!

Jedného dňa, keď som strčil hlavu do posuvných dverí, ma do nich priškripol. Ešteže nešlo o gilotínu (popravný nástroj na stínanie hláv), inak by som vám nemohol vyrozprávať svoj príbeh. Na dôvažok na mňa viackrát stúpil. S výhovorkou, že potme nevidel. Iste, je ťažké si ma všimnúť. Som kocúr s boxerskou siluetou a vážim necelých sedem kí! Neskôr som kvôli nemu strávil celú noc na balkóne. Kým naťahoval ruku po kľučke, aby večer zavrel dvere, prešmykol som sa von. Ibaže si to nevšimol. Vlhkú letnú noc som

strávil na úzkom balkóne v spoločnosti pouličných zvukov a mraučiacej susedovej mačky. Nadránom som sa schúlil do kúta, k citrónovníku. Po neúspešných pokusoch dobiť sa dovnútra, som sa vzdal. Keby som bol drakom, vzniesol by som sa do vzduchu a nasrdene odletel. Márne by za mnou volali... Ale som len kocúrom! Moje rozhorčenie som Viki a Alainovi vykričal ráno, keď konečne zistili, čo spôsobili. Darmo ma Alain tíšil v náručí, neprestával som vrieskať. Potom som sa rozhodol chvíľu trucovať. Spoza televízora ma však rýchlo vytiahol zvuk granúl padajúcich do misky.

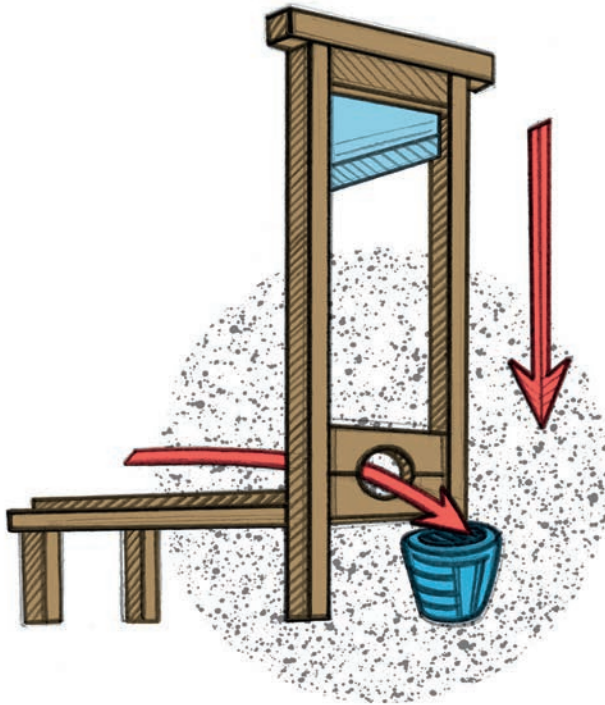
Nerozumeli sme si. Keď mi išli v päťách, zvrchol som sa a upozornil ich údermi labkou po nohách. Vydávalo to smiešny zvuk, duté bum, bum. Nemali sa na mňa lepiť!

Snažil som sa im vysvetliť, že záchodík má byť otvorený, ale nie a nie dostať informáciu do ľudských hláv. Kto by liezol do uzavretého priestoru?! Mal som dračích predkov, čo vysvetľovalo moju klaustrofóbiu, teda strach z uzavretých priestorov. Draci žili slobodne, lietali po oblohe bez obmedzenia. Určite by neliezli cez úzky otvor do krytého záchodíka!

Vraveli, že vraj potrebujem psychológa (špecialistu, ktorý sa snaží pochopiť vaše správanie). Toho špecialistu by som odporúčal ľuďom. Aby sa naučili mačaciemu jazyku! Bezúspešne som sa snažil naznačiť problém. Cikal som tesne vedľa záchodíka.

„Aha, pozrite. Ten kryt mi vadí!“

Vyhrešili ma, nakričali na mňa, dostal som po zadku. Vycikal som sa pred vchodové dvere.



„Kým odídete, nezabudnite zložiť kryt z môjho záchodíka!“

S hromžením, na kolenách utierali mláčku, sypali na ňu čierne korenie a ocot. Čudná zmes smrdela, ale odkaz smrdel viac. Pritvrdil som a pridal niekoľko výkričníkov. Alain ma naháňal po byte. Viki utierala. Nič sa nedalo robiť, možno pochopia v inej miestnosti. Označil som kút v spálni. Vyhostili ma. Do zástrčky strčili čudesný predmet, ktorý vylučoval podivné pachy. Vraj hormóny, aby som sa cítil ako doma. Aj by som sa cítil, keby som mohol cikať do záchodíka... Ale každému utrpeniu je koniec. A moji praobyčajní spolubývajúci dali hlavy dohromady s veterinárkou.

„Čo ak mu vadí kryt?“

Nadšene som vliezol do piesku a hrabal sa v ňom dovtedy, až sa polovica ocitla mimo. Ach, tá úľava!

